

မိကိုးမင်း

မင်းကြွယ်

Signature

အခန်း (၁)

ရန်ကုန်မြို့ တစ်နေရာက

ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုရဲ့

ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ...။

ရပ်ကွက်လမ်းသွယ်လေးထဲကနေ ပန်းကမ္ဘာစက်ဘီး အစိမ်းရောင်
ကလေးကို မနင်းတတ် နင်းတတ်နဲ့ ယိုင်တိယိုင်တိုး စီးလာတဲ့ မုန့်ကြွပ်။

စက်ဘီးကလည်း နင်းတတ်ခါစ ...

ရပ်ကွက်ထဲက အကောင်ချောချောတွေကိုလည်း ပဲက ပေးချင်။

ရှိုးနဲ့ မိုးနဲ့ ...

စတိုင်အပြည့်နဲ့ လမ်းထဲက ထွက်အလာ။

"တီ"

"တီ"

နောက်ဆုံးပေါ်ပရာဒိုကား အသစ်ကြီးကလည်း ဝေါခနဲ အဖြတ် ...

"ဗွမ်း"

"ဟာ"

ကြောက်လန့်ပြီး စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ကွေ့အချ

"ဂျောင်း"

တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားတာပဲ သိလိုက်သည်။

"ဂျလောင်း"

"ကျွီ"

"ကျွီ"

ကားတစ်စီးဆီက ဘရိတ်အုပ်လိုက်တဲ့ အသံ ...

နောက်ကို ပြန်ဆုတ်လာတဲ့ အသံ ...

လူတွေ အော်ပြီး အနားကို ပြေးလာတဲ့ အသံ။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့"

"ဘယ်သူလဲဟဲ့"

"မုန့်ကြွပ်လေ"

"ဟိုဘက်လမ်းက ကောင်မလေး"

"ဒုက္ခပါပဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ လန့်ရှောင်လိုက်
လို့ စက်ဘီးလဲသွားတာ"

"တော်ပါသေးရဲ့ ကားနဲ့ မတိုက်မိလို့ "

ပြန်ထတော့ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နေရသည်။

နာတာက နည်းနည်း ...

ရှက်ပြီး ထူပူနေတာက များများ ...

"ဟဲ့ မုန့်ကြွပ်"

"ဟင်"

"ဘယ်နာသွားသေးလဲ"

"ဟင့်အင်း"

"ကားနဲ့ မတိုက်မိတာ ညည်းကံကောင်းတယ်"

"ဘယ်ကားလဲ"

"ဟိုမှာ လေ"

"ဟာ"

ရောဂါပဲ ...

ပရာဒိုကားသစ်ကြီးပေါ်က လူကြီး။

မုန့်ကြွပ်ကို သေသေချာချာကြီး လှည့်ကြည့်နေလိုက်တာ။

မုန့်ကြွပ် ရှက်သွား၏။

ပြီးတော့ ...

နှုတ်ခမ်းတွေကိုလည်း ခပ်တင်းတင်း ဖိကိုက်ပစ်လိုက်သည် ။

စက်ဘီးပေါ်ကို ကပျာကယာ ပြန်တက်ပြီး ... စောစောကလို ဒယီးဒ
ယိုင် ပြန်နင်းထွက်လာတာ မုန့်ကြွပ်။

ပရာဒို ကားကြီးပေါ်ကနေ ...

မုန့်ကြွပ်ကို ငေးကြည့်နေတဲ့ လူကြီး ...

သည် အတိုင်း ကျန်နေခဲ့ပြီ။

"ဘေးကိုနော် ... ဘေးကို"

"ဟဲ့ ... ဟဲ့"

"ဟာ ... တိုက်မိတော့မှာ ပဲ"

လူတွေကြားထဲမှာ ...

တကယ့်ကို ဗရတ်သုတ်ခ စက်ဘီးနင်းနေတဲ့ မုန့်ကြွပ်။

ရှောင်တဲ့ လူက ရှောင်...

ပြေးတဲ့ လူကပြေးနဲ့ ...

အသံတွေ ဆူညံသွားသည် ။

"ကလင် ... ကလင်"

"ဘေးကိုနော် ... ဘေးကို"

တိုက်မိတော့မလိုဖြစ်ပြီး အသည်းအသန် ရှောင်လိုက်ရတဲ့ လူတွေ
လမ်းဘေးမှာ ဒေါပွပြီး ကျန်နေခဲ့ကြသည် ။

"ကလင်"

"ဟာ ... တိုက်ပြီ"

"ဒုန်း "

"ဂျောင်း"

"ဂျလောင်း"

သည် တစ်ခါမှ တကယ် ဆော်ထည့်လိုက်တာ။

သွားပြီ။

စက်ဘီးက မုန့်ကြွပ်အပေါ်ကို ပိနေသည်။ ။

မုန့်ကြွပ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ထဖို့ အားယူကြိုးစားနေသည်။ ။

"သေပြီလား"

"ကောင်းတယ် ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ"

ကြည့်လိုက်တော့ ...

ချစ် ...

စွဲချင် ...

လဲနေတဲ့ မုန့်ကြွပ်ကို ဝိုင်းမကူဘဲ သည် အတိုင်း လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်
နေသည်။ ။

"ကဲ ... ငါ့ကို ဝိုင်းဆွဲပါဦး"

"လုပ်မနေနဲ့ ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ထ"

"ဘာ"

"လူတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် ဒီလောက် လက်လက်ထပြီး ဝင်တို
က်နိုင်သေးတဲ့ ဟာကို၊ ဘာလို့ ပြန်မထနိုင်ရမှာလဲ"

တွေ့လား ...

မျက်နှာချင်းမဆိုင်နဲ့ ...

ဆိုင်လိုက်တာနဲ့ စကားများ ရပြီ။

ချစ်ကောင်စုတ် ...

လေသံက မာရေကျောရေနဲ့ ...

"ဟင် ... နင့်ကို တိုက်မိတာလား"

"သေစမ်း မုန့်ကြွပ်ရာ၊ နင်ဘယ်သူ့ကို တိုက်မိတယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူးလား"

"ငါမမြင်လို့ ပါဟ"

မုန့်ကြွပ်က ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေပေမဲ့ ချစ်က မရယ်။

မျက်နှာအရမ်းတည်တဲ့ ချစ်။

ကော်လာပြတ်အင်္ကျီလေးနဲ့ အရမ်းချောနေ၏။

"ဒါ ... ဘယ်သူ့စက်ဘီးလဲ"

"ဟဲဟဲ ... အေးကို စက်ဘီး"

"အေးကို ကို နင် ဘာသွားလုပ်ပြန်ပြီလဲ"

"ဘာ"

မုန့်ကြွပ် ဒေါပွသွားသည် ။

အဲဒီလို ရမ်းတုတ်တာကို မုန့်ကြွပ် နည်းနည်းမှ မကြိုက်။

"နင်ဟာလေ ၊ ဘယ်တော့မှ အမှတ်ကိုမရှိဘူး သိလား မုန့်ကြွပ်၊ ဟိုက နင့်ကို ကြိုက်နေတာ သိသိကြီးနဲ့ ၊ အေးကို ကို ဝင်ဖော်ရွှေလုပ်၊ မုန့်တွေ ကျွေးခိုင်း၊ ဟိုဟာခိုင်း၊ ဒီဟာခိုင်း၊ လျှောက်ခိုင်း၊ ခုလည်း အေးကိုစက်ဘီးကို မစီးတတ် စီးတတ်နဲ့ စီးလာ၊ အေးကိုက စာပေးတော့ လွှင့်ပစ်၊ နင် အဲဒီလို လုပ်တာ ကောင်းလား"

ဆရာကြီးလေသံနဲ့ ဆူနေတဲ့ ချစ်။

"ဟဲ့ ... အဲဒါ ငါမှ မကြိုက်တာ"

"မကြိုက်ရင် မိန်းကလေးပီပီသသ ခပ်တည်တည်နေပေါ့ဟ"

ချစ်အသံက ကျယ်သွားသည်။ ။

"နင် ငါ့ကို လမ်းလယ်ကောင်ကြီးမှာ နင့်အပူ တစ်ပြားသားမှ မပါဘူး၊ ဆရာလည်း လာမလုပ်နဲ့၊ မကြိုက်ဘူး"

"ဒါကတော့ နင့်ကိုတွေ့တိုင်း ပြောမှာပဲ မုန့်ကြွပ်၊ နင် မကြိုက်ရင်လည်း သေလိုက်"

"အောင်မယ်"

မုန့်ကြွပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စူတင်းသွား၏။

ချစ်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ...

မုန့်ကြွပ်ကို နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြောနေသည်။ ။

"ဒီမှာ မုန့်ကြွပ်"

"ဘာလဲ"

"နင့်ကို ငါမကြိုက်ဆုံး အချက်က၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အုတ်ရောရော၊ ကျောက်ရောရော လုပ်တာ မကြိုက်ဆုံးပဲ၊ လမ်းထဲက အကောင်တွေရဲ့ စက်ဘီးနောက် ကယ်ရီယာပေါ်မှာ ဘယ်ကောင်နဲ့ မဆို နင်လိုက်စီးတယ်၊ လမ်းထိပ်က ရေခဲမုန့်ဆိုင်မှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရေခဲမုန့် လိုက်ကျွေးခိုင်းတယ်၊ တစ်ခါတလေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တောင် အဲဒီကောင်တွေနဲ့ အတူတူ ဝင်ထိုင်လိုက်သေး၊ ယောက်ျားတွေကို နင် ဘာမှတ်နေသလဲ၊ နင် ငိုသွားရမယ်၊ နင့်ဘဝ ပျက်သွားလိမ့်မယ်၊ နားလည်လား"

ချစ် စကားကို နားထောင်ပြီး မုန့်ကြွပ် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

အလကား ...

မုန့်ကြွပ်တို့ ကတော့ ဂရုမစိုက်ပေါင်။

ကိုယ်နေချင်သလို နေမှာ ပဲ။

မုန့်ကြွပ် ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ဘယ်သူမှ ချုပ်ချယ်လို့ မရဘူး။

ချစ် ...

အဲဒါကိုသိရဲ့ သားနဲ့ ...

လေကုန်ခံပြီး လျှောက်ပြောနေတယ်

"တီ တီ"

"အမ်"

ဟွန်းသံကြားလို့ မုန့်ကြွပ် ချာခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက ပရာ
ဒို ကားသစ်ကြီး။

မုန့်ကြွပ်တို့ နားကနေ ကပ်ပြီး ဝေါခနဲဖြတ်သွား၏။

လူကြီး ...

မုန့်ကြွပ်ကို စူးလဲ့နေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သွားသ
ည် ။

"တွေ့လား ချစ်"

"ဘာလဲ"

မုန့်ကြွပ် လက်မလေးထောင်ပြီး ပြောလိုက်၏။

"ငါ့ကို ကြည့်သွားတာ"

"ဟင် ... ဘယ်သူ ကြည့်သွားတာလဲ"

"နင် တော်တော်တုံးတာပဲ"

အဲလို မုန့်ကြွပ် ...

တကယ်တော့ ချစ်က မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး မေးလိုက်တာပါ။

မသိဘဲ နေပါ့မလား ... ။

ပရာဒို ကားသစ်ကြီးပေါ်က တည်ခန့်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်၊ မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်ပြီး ကြည့်သွားတာ မြင်လိုက်တာပဲဟာ။

မုန့်ကြွပ်က ဂုဏ်ယူပြီး ပြောနေတော့ ချစ် အမြင်ကတ်သွားရသည် ။

"ပရာဒိုကားပေါ်က လူကြီး ငါ့ကို ကြည့်သွားတာလေဟာ၊ နင် မမြင်ဘူးလား"

"မမြင်ပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ကားမောင်းသွားတဲ့ ဥစ္စာ နင့်ကို ဘယ်သူက မှ ဂရုစိုက်ပြီး လှည့်မကြည့်ဘူး၊ နင့်ကိုယ်နင် ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့ "

ချစ် ပိတ်ပြောပစ်လိုက်၏။

မုန့်ကြွပ် ဒေါပွသွားရပြီ။

"တော်ပြီဟာ ၊ သွားတော့မယ်"

နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုက်ပြီး စက်ဘီးပေါ် ပြန်ရောက်သွားတဲ့ မုန့်ကြွပ်။

"သွား ... သွား ... မြန်မြန်ကြွ"

ချစ်ထွက်လာသည် ။

ချစ်သွားရမှာ မြို့ထဲကိုပါ။

မုန့်ကြွပ်ကတော့

လမ်းထဲကို ပြန်ဝင်သွားပြီ။

ပြောမနာ ဆိုမနာ

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တစ်ရပ်ကွက်တည်းမှာ အတူနေလာတဲ့
သူငယ်ချင်း မုန့်ကြွပ်။

ချစ်နဲ့ က ...

မိဘတွေနဲ့ ရော ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေ အားလုံးနဲ့ ပါ ခင်မင်ရင်း
နှီးနေကြသည် ။

ဆယ်တန်းဖြေပြီးကတည်းက ...

ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတဲ့ မုန့်ကြွပ်ကို ချစ်လည်း မနိုင်ပါ။

သူလုပ်ချင်တာရှိရင် တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး။

ခုလည်း ...

စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လှည့်နေပြီ။

"ကလင် ... ကလင်"

"ဟရေ ... မုန့်ကြွပ်"

မကြားတကြား လှမ်းစလိုက်တဲ့ အသံတွေ ...

မုန့်ကြွပ် စက်ဘီးနောက်ကို ဝိုင်းလိုက်သွားတဲ့ ကောင်တွေ။

ချစ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည် ။

ပြောလို့ မရရင် ပစ်ထားလိုက်ရုံပဲ။

ကိုယ်နဲ့ အနေသာကြီး။

ချစ် လှည့်မကြည့်တော့။

ချစ် ... ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကိုပဲ ထွက်လာခဲ့ပြီ။

"တီ"

"ဟင်"

ပရာဒို နက်ပြာရောင်ကြီး ...

ချစ်အနားမှာ ရုတ်တရက် ထိုးရပ်သွားည်။

"ဦး တစ်ခုလောက်မေးချင်လို့ "

"ဗျာ"

စောစောက မုန့်ကြွပ်ကို ကြည့်သွားတဲ့ လူကြီး။

ချစ်စိတ်ထဲမှာ တစ်ချက်တော့ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားလိုက်ရသေးသည် ။

"ဦးကို ကူညီနော်"

ချစ် ကြောင်နေသည် ။

လူကြီး မျက်နှာကိုပဲ ငေးစိုက် ကြည့်လိုက်မိ၏။

"လာပါ ... တက်ပါ၊ ဦးကို ကူညီတဲ့ အနေနဲ့ ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပေးပါ"

"ကျွန်တော် ဘာကူညီရမှာ လဲ"

"ကားပေါ်တက်ရင် ဦးပြောမယ်ကွာ နော်"

မျက်နှာထားကတော့ တကယ့်ကို တည်ကြည်သူပင်။

ချစ်တက်လိုက်သည်။ ။

"ဦး နာမည်ကို မှတ်ထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါဦး"

"ဦးနာမည်က ဦးသဲသက်ပိုင်တဲ့ "

ဦးသက်သက်ပိုင် ကားကို မောင်းထွက်လိုက်ပြီ။

"ကျွန်တော့်နာမည်က စွဲချစ်ပါဦး၊ ခင်တဲ့ လူ အားလုံးကတော့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လို့ လည်း ခေါ်တယ်"

"ချစ် ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ချစ်ပါ"

"ချစ်"

"ဗျာ"

"စောစောက လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ချစ်နဲ့ ရပ်စကားပြောနေတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်းတွေ ဦးကို ပြောပြပါလား"

"ဟင်"

ချစ် မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ ။

"ဦး စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ"

ပြဿနာပဲ ... ။

မုန့်ကြွပ် သိရင် အကြီးအကျယ် မြောက်ပြီ။

စိတ်ဝင်စားလို့ တဲ့ ...

"အဲဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ ဦးရဲ့ "

"သူ့အကြောင်းတွေ ဦးသိချင်တယ်"

ချစ် ဘာပြောရမလဲ ...

"ပြောလေ ချစ်"

ဦး မအောင့်နိုင် ...

"ဦး ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအကြောင်းတွေကို ဦးသိရင် စိတ်ညစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အရမ်းဆိုးတယ်ဗျ"

"ဦး နားလည်ပါတယ်ကွာ"

"ကျွန်တော် ပြောရမလား"

"ပြော"

ချစ် တံတွေးကို မျိုချလိုက်သည်။ ။

"သူ့နာမည် မုန့်ကြွပ်"

"ဘာ"

"ရည်းစားက ဆယ်ယောက်လောက် ရှိတယ်"

"ဘုရားရေ"

ချစ် မနာလိုစိတ်နဲ့ မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောပစ်လိုက်သည်။ ။

အလိုလိုနေရင်း ပေါ်လာတဲ့ မနာလိုစိတ်။

"သူ့ ... သူ့နာမည်က မုန့်ကြွပ်"

"ဟုတ်တယ်၊ သူ့နာမည်က မုန့်ကြွပ်၊ တော်တော်လေးကို ရွတဲ့

မုန့်ကြွပ်"

"မနောက်ပါနဲ့ ချစ်ရာ၊ ဦး တကယ် သိချင်လို့ မေးနေတာပါ"

"ကျွန်တော် တကယ် ပြောနေတာပါ ဦးရဲ့ ၊ ဦးကို မနောက်ပါဘူး၊ ဦး မယုံရင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကြိုက်တဲ့ လူကို သွားမေးကြည့်"

ယုံသွားသည် ။

"မုန့်ကြွပ်က ရည်းစားများ တယ်"

ချစ် မျက်နှာ တည်တည်လေးနဲ့ ဆက်ပြောနေသည် ။

"တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် တဲ့တယ်"

ဦး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည် ။

"ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေထားတယ်၊ သူ့မှာ မောင်နှမ ငါးယောက်ရှိတယ်၊ မုန့်ကြွပ်က အငယ်ဆုံးနဲ့ အဆိုးဆုံး၊ စွာလိုက်တာကလည်း တာတေလန်တယ်၊ သူ့ကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးက လက်မြှောက်ထားရတယ်၊ သူ့မှာ အဖေရော၊ အမေရော ရှိတယ်၊ အဖေဘက်ကလည်း ချမ်းသာတယ်၊ အမေဘက်ကလည်း ချမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘတွေကို နှစ်ဖက်အမျိုးတွေက အမွေ ဖြတ်ထားတယ်၊ အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘူး၊ သူတို့ သဘောမတူဘဲနဲ့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ခိုးရာလိုက်ပြေးကြလို့ တဲ့ "

ကျန်တာတွေကိုတော့ ချစ် အမှန်ပဲ ပြောလိုက်သည် ။

"ရည်းစားက တကယ်များ တာလား"

"များ ပါတယ်ဆို ဦးရာ"

"ဦး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး၊ ဦး သူ့ကို နှစ်ခါပြန်လိုက်ကြည့်မိတယ်၊ တကယ့် ကလေးလေး တစ်ယောက်လိုပဲနော်၊ မျက်နှာလေးက အ

ပြစ်ကင်းလိုက်တာ"

ချစ် ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေလိုက်သည်။ ။

"ဦး"

"ဘာလဲဟင် ချစ်"

"ပြောရမှာ တောင် အားနာလိုက်တာ"

"ပြောပါ"

"ကျွန်တော်နဲ့ တောင် ... ဟဲ ဟဲ"

"ဦး သဘောပေါက်ပါတယ်ကွာ"

ချစ် စိတ်ထဲရှိတာတွေ စွတ်ရွတ် ပြောပစ်လိုက်သည်။ ။

အရေးကြီးတာ ...

မုန့်ကြွပ်ကို ဂုဏ်တွေ ငွေတွေနဲ့ မစည်းရုံးသွားဖို့ ပဲ။

ပိုက်ဆံအရမ်းချမ်းသာတဲ့ အထက်တန်းစားတွေကို ချစ် ကြောက်ပါတယ်။

မုန့်ကြွပ် အတွက်ပါ ...

မုန့်ကြွပ် ဒုက္ခရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ပါ။

"ချစ်"

"ဗျာ"

"ချစ် ဘယ်သွားမှာ လဲ ၊ ဦး လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ကျွန်တော် သွားမှာ မြို့ထဲ"

"ဦး ပို့ပေးမယ်နော်"

"ကျေးဇူးပဲဗျာ"

ကားကြီးကလည်း ကောင်းလိုက်တာ။

အေးစိမ့်နေတာပဲ ...

မုန့်ကြွပ်သာ ဒီကား စီးရရင် ...

လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး ...

ဦး ... ဦးနဲ့ ပါးစပ်ဖျားက မချဘဲ သူ့ကိုသူလည်း ဘဝင်တွေ အရမ်းစွတ်မြင့်နေတော့မှာ ။

ကက်ဆက်ကလည်း ငြိမ့်မှ ငြိမ့်။

အားလုံး မုန့်ကြွပ် အကြိုက်တွေချည်းပဲ။

မုန့်ကြွပ် နဲ့ ဒီဦး မပတ်သက်မိပါစေနဲ့

"အင်းလေ ... ချစ် ဒီလောက်ပြောလိုက်တယ် ဆိုရင် ဦးသဲသက်ပိုင် စိတ်ဓာတ် ကျသွားမှာ သေချာပါတယ်"

ရပ်ကွက်ထဲကိုလည်း ထပ်လာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

ပြီးရောပေါ့။

မြို့ထဲရောက်တော့ ကားလမ်းတစ်နေရာမှာ ပဲ ချစ် ဆင်းလိုက်သည်

။

"ကျေးဇူးပဲနော် ဦး"

"ဦးက ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပါကွာ"

"သွားမယ် ဦး"

စကားဖြတ်ပြီး မြန်မြန်လစ်ချင်ကာမှ ...

ဦးက ထပ်ခေါ်နေပြန်ပြီ။

"ဘာလဲဟင် ဦး"

"ချစ်ဆီကို ဦးလာလည်မယ်"

"ဗျာ"

"ချစ်တို့ နေတဲ့ ရပ်ကွက်ကလေးကို ဦး ခင်တွယ်သွားသလိုပဲ"

ချစ် မငြင်းနိုင်တော့ပေ။

စိတ်ဓာတ်လည်း ချစ် ကျသွား၏။

"လာလည်မယ်နော်"

"ဟုတ်"

စိတ်မပါတပါ ခေါင်းညိတ်နေတဲ့ ချစ်။

ကားလမ်းမကြီး တစ်နေရာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

နက်ပြာရောင် ပရာဒို ကားကြီးကတော့ ငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်သွားပြီ။

"မုန့်ကြွပ် ... နင်တော့ ကံဇာတာ စန်းလက်တွေ တက် လာပြီနဲ့ တူတယ်"

ဦးကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ ...

ငေးတိငေးဝိုင်နဲ့ ...

နင့်ကိုများ ...

အခန်း (၂)

"ဟဲ့ ... အေးကို"

"ဟင် ... မုန့်ကြွပ်"

"ငါ့ကို မုန့်ဝယ်ကျွေး"

"လာပြန်ပြီ"

"ဘာလဲ ... နင် ဝယ်မကျွေးချင်လို့ လား၊ ဝယ်မကျွေးချင်လဲနော်"

မုန့်ကြွပ် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ ။

"ဟာ ... နေဦးလေဟာ"

"တော်ပြီ၊ နင် ကျွေးတာ တစ်သက်လုံး မစားတော့ဘူး၊ ငါ့မှာ လည်း ပိုက်ဆံပါတယ်၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ် ဝယ်စားတော့မယ်"

"မုန့်ကြွပ်ရာ ... နင် တကယ်ပြဿနာ ရှာတယ်ဟာ ၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ် နေရတဲ့ ကြားထဲ"

"အောင်မယ် ... နင်က စိတ်ညစ်တယ်၊ ပြောစမ်း ဘာတွေ စိတ်ညစ် နေလဲ"

စပ်စုတဲ့ နေရာမှာ လည်း နှစ်ယောက်မရှိအောင် ဝါသနာပါတဲ့ မုန့်ကြွပ်။

"ဒီလိုပေါ့ဟာ"

"မရဘူး အေးကို၊ နင် ငါ့ကို မလျှို့ဝှက်နဲ့ ၊ နင့်မှာ ဘာတွေ စိတ်ညစ်စရာရှိလား၊ ငါ့ကိုပြော၊ နင့်အစ်မတွေ နင့်ညီမတွေကြောင့် နင် စိတ်ညစ်နေတာလား"

အေးကိုမှာ ...

မောင်နှမတွေ အများကြီး။

ဇာတ်ရှုပ်တွေက တစ်ပုံကြီး။

ပြဿနာတွေက သောင်းခြောက်ထောင်။

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ"

"မဟုတ်ရင် ဘာလဲဟာ၊ နင့်ကို ကြည့်ရတာ ငါ စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ ပြောရင်လည်း မြန်မြန်ပြော၊ မပြောရင်လည်း သွားတော့မယ်"

"နင် မုန့်စားမယ်ဆို"

"အင်း"

"နင် ကြိုက်တာယူလိုက်"

မုန့်ကြွပ်

လက်ကတော့ သွက်လက်သလား မမေးနဲ့ ။

ပွိုင့်နေကြာစေ့က နှစ်ထုပ် ...

ချစ်ချစ်ဆီးယိုက နှစ်ထုပ် ...

တစ်ချက်တည်း ဆွဲဖြုတ်ယူလိုက်သည် ။

"တော်ပြီလား"

"ဟဲ ... ဟဲ ... တော်ပြီ"

လျှာတစ်လစ်ထုတ်ပြီး မချိုမချဉ် လုပ်လိုက်သေး၏။

"ငါ စိတ်ညစ်တယ်ဟာ"

"ပြောလေ၊ ငါ ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ နင် ကျွေးတဲ့ မုန့်ကို စားထားတာဆို တော့ သိတယ်မို့လား၊ နင့် အခက်အခဲကိုလည်း ဖြေရှင်းပေးရတော့မှာ ပေါ့ဟာ ပြော ... ပြော၊ ဟာနေဦး မပြောနဲ့ ဦး၊ နေကြာစေ့တစ်ထုပ် ပြန် လဲလိုက်ဦးမယ်၊ ငါမကြိုက်တဲ့ မင်းသားပုံပါနေလို့ "

တွေ့လား ...

အဲလို ရှုပ်တဲ့ မုန့်ကြပ်။

ပြောရမယ့် အေးကိုတောင် ဆတ်တင့်ငုံ ဖြစ်သွားသည် ။

"ပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီ"

"ပြောလို့ ရပြီနော်"

"ရပါပြီ ဆိုမှ ဟာ "

"ငါလေ ..."

"အင်း ..."

"အရမ်း စိတ်ညစ်နေတယ် သိလား"

"ဪ"

စိတ်မကောင်းချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ၊ ဆီးထုပ်ကို အရင် ဖောက်လိုက်၏

"ညဆိုလည်း အိပ်လို့ မပျော်ဘူး"

"ဟုတ်လား "

"ထမင်း မစားတာလည်း သုံးရက်ရှိပြီ"

"စိတ်မကောင်းဘူးဟာ"

"ငါ အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်"

"ဟင်"

အရေးထဲ ဆီးထုပ် လက်ထဲက ပြုတ်ကျလို့ အသည်းအသန် ဖမ်းလို က်ရသေးသည်။ ။

"ငါ့ဘဝမှာ လေ ..."

ဆီးထုပ်က စားလို့ ကောင်းနေတော့ ...

အေးကိုပြောနေတဲ့ စကားတွေက ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။

"နင့်ကို ချစ်မိတဲ့ နေ့ကစပြီး "

"ပြော ... ပြော ... ဆက်ပြော"

မုန့်ကြွပ် ဆေးကိုစကားကို စိတ်မဝင်စား။

ဆီးထုပ်မှာ ပါတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ငုံ့ဖတ်နေသည်။ ။

အေးကို ဘာတွေပြောနေသည် ဆိုတာလည်း မုန့်ကြွပ် မကြားတော့။

"စားလို့ လည်း မရ၊ အိပ်လို့ လည်း မပျော်"

"ကောင်းလိုက်တာ"

"ဟင်"

"အရမ်းကောင်း ... အရမ်းမိ ... အရမ်းထိတဲ့ စကားလုံးတွေပဲ"

"ငါ့ကိုပြောတာလား ဟင် ... မုန့်ကြွပ်"

အေးကို အားတက်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟာ ... ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ငါပြောတာက ဆီးထုပ်မှာ ပါတဲ့ ကဗျာကို ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာဟာ၊ မိုက်တယ်ဟာ ရှယ်ပဲ"

အေးကို စိတ်ဓာတ် ကျသွားသည်။ ။

တကယ်မလွယ်တဲ့ မုန့်ကြွပ်။

"ဟဲ့ ... နင်စိတ်ညစ်တာကို ဆက်ပြောလေ၊ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ"

အခုမှ မုန့်ကြွပ် ပြန်သတိရသွားသည်။ ။

အဲ ...

အေးကို ကိုတောင် မျက်နှာပူလိုက်တာ ...

"တော်ပြီဟာ ၊ မပြောတော့ဘူး၊ ငါ့ဆီက မုန့်စားချင်တာနဲ့ ၊ ငါ့ကို အူတူတူ လာလုပ်တာ၊ ငါသိတယ်၊ နင် တကယ်မလွယ်တဲ့ မုန့်ကြွပ်ပဲ"

"နင်သိရင်လည်း ပြီးတာပဲ"

မုန့်ကြွပ် လစ်တော့မည်။

အေးကို ခံလိုက်ရပြန်ပြီ။

"ဟဲ့ ... မောင်မောင်"

စက်ဘီးစီးလာတဲ့ မောင်မောင်။

မုန့်ကြွပ်ကို မျက်လုံးမှေးပြီး တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ။

"ဘာလဲ"

"နင့်စက်ဘီးနောက်က ငါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ငါ့ကို ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံဘက်
ခဏလောက် ပို့ပေးစမ်းပါ"

ပြောလည်း ပြော ...

စက်ဘီး နောက်ကယ်ရီယာပေါ်ကိုလည်း စွေခနဲ ခုန်တက်လိုက်၏။

"ဟာ ... မှောက်တော့မှာပဲ"

မောင်မောင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။

မုန့်ကြွပ်ကိုတော့ လက်လန်ပြီးသား။

စက်ဘီးကို မနည်း ထိန်းလိုက်ရသည်။ ။

"ဓမ္မာရုံကို ဘာသွားရှုပ်ဦးမလို့လဲ မုန့်ကြွပ်"

"အောင်မယ် ... နင်ကများ ငါ့ကို အထင်သေးလို့ ၊ ဓမ္မာရုံမှာ အဖိတ်
နေတိုင်း သန့်ရှင်းရေး သွားလုပ်နေကျ "

"နင်က"

"ဒါပေါ့ဟ၊ ကုသိုလ်ဆိုတာ ယူတတ်မှ ရတယ် ... ဟဲဟဲ"

"မုန့်ကြွပ်"

"ဘာလဲ ..."

"နင် အခု အရမ်းလှလာတယ်"

"ဟပ် ... ဟပ်ချိုး"

"ဟာ ... နှပ်တွေ ပေကုန်ပြီ မုန့်ကြွပ်ရာ၊ ဒုက္ခပါပဲ"

မုန့်ကြွပ် တမင်လုပ်လိုက်တာကို မောင်မောင် မသိ။

နာဘူး ... ။

မုန့်ကြွပ်ကို ဘယ်သူမှ မနိုင်။

အားလုံးက အရှုံးပေးနေကျ။

"တီ ... တီ"

"အဲတော် ..."

မုန့်ကြွပ်တို့ စက်ဘီးနောက်မှာ နက်ပြာရောင် ပရာဒို ကားသစ်ကြီး။

"ဘုရားရေ"

မုန့်ကြွပ် မှတ်မိသွားသည် ။

ဟိုနေ့က မုန့်ကြွပ်ကို ငမ်းသွားတဲ့ လူကြီး။

အခု မုန့်ကြွပ်တို့ ရပ်ကွက်ထဲကို ရောက်လာပြန်ပြီ။

"တီ"

"ဟယ် ... ကြည့်စမ်း"

"ဟဲ့ ... နောက်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေစမ်း"

"နင် မသိပါဘူး"

လူကြီး ...

မုန့်ကြွပ်ကိုပဲ ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်ပြီး ကားကိုပါ ဖြည်းဖြည်း
မောင်းလာသည် ။

ပြဿနာပဲ

ကားကြီးက အိစက်တောက်ပနေသည်။ ။

ကျော်လည်း မကျော် ...

နောက်ကပဲ လျှောက်လိုက်နေသည်။ ။

မုန့်ကြွပ် မျက်နှာပြောင်ပြီး ပရာဒိုကားကြီးပေါ်က လူကြီးကို လျှာထုတ်ပြလိုက်၏။

အဲလို မုန့်ကြွပ်။

"မြန်မြန် ... မြန်မြန်နင်း"

"ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"မမေးနဲ့ "

မုန့်ကြွပ်

မောင်မောင့်ကို အတင်းနင်းခိုင်းနေသည်။ ။

"တီ ... တီ"

"ဝေါ"

"ဝေါ"

အခုမှ ကျော်တက်သွားသည်။ ။

မုန့်ကြွပ် ရင်တွေတုန်ပြီး ကျန်ခဲ့၏။

မောင်မောင်ကတော့ ဘာမှ မသိ။

ဓမ္မာရုံရှေ့မှာ စက်ဘီးကို ရပ်ပေးသည်။ ။

"ဟဲ့ ... ဆင်းလေ"

"ရောဂါပဲ"

"မုန့်ကြွပ်"

"ဟင်"

"တစ်လမ်းလုံး နင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"နင် ... မသိပါဘူးဆို"

မုန့်ကြွပ် မပြောချင်။

"ကဲ ... ကျေးဇူးပဲ၊ နင် သွားတော့"

ဓမ္မာရုံထဲကို မုန့်ကြွပ်ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေတောင် ရောက်နေပြီ။

သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရပေမဲ့ မုန့်ကြွပ် မျက်လုံးတွေက လမ်းမဘက်
ကိုပဲ ရောက်နေသည်။

ပရာဒိုကားပေါ်က လူကြီး ...

မုန့်ကြွပ်ကို အသေချာစိုက်ကြည့်သွား၏။

အဲဒီကားကြီးကို စီးလိုက်ရရင် ဖိမ်ပဲ။

မုန့်ကြွပ် စီးချင်လိုက်တာ ...

ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး။

"ဟဲ့ ... မုန့်ကြွပ်"

"ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ"

"ပရာဒို"

"ဟာ ... မဟုတ်ဘူး မှားလို့ ၊ ဟို ... ဟို ... ဟိုဥစ္စာ"

"ဘယ်ဥစ္စာလဲ"

"နင် မသိပါဘူး"

စပ်စုတဲ့ ဝါဝါ။

စိတ်ကူးလေးယဉ်နေတာတောင် ပျောက်ဆုံးပြီ။

"ဟယ်"

"ပရာဒိုနက်ပြာရောင်ကြီး ..."

"ဘာလဲဟ"

"ဝါဝါ လိုက်ကြည့်နေသည် ။"

"ကားကြီးက မိုက်တယ်နော် ဝါဝါ"

ဓမ္မာရုံရှေ့က ဝေါခနဲ ပြန်ဖြတ်သွားသည် ။

"နင် မလိမ့်နဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကားမောင်းသွားတဲ့ လူကြီးက ငါတို့ ဓမ္မာရုံဘက်ကို သေသေချာချာ
ကြည့်သွားတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့ကို လိုက်ငမ်းနေတာ"

"ဘာ"

ဝါဝါ အလန့်ထန်းလျက် ဖြစ်သွားသည် ။

မနာလိုတဲ့ အရိမ်တွေ ဝါဝါ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပေါ်လာ၏။

"ဟုတ်လို့ လား"

"နင် မယုံရင် ကြည့်လိုက်၊ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာလိမ့်မယ်"

"အဲဒါကြောင့်မို့လို့ စောစောက ပရာဒိုဆိုပြီး နင် လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်
တာမို့လား"

"အေး"

"ကားကြီးကတော့ အရမ်းမိုက်ပဲနော် မုန့်ကြွပ်"

ဝါဝါ သွားရည်ယိုသည် ။

မုန့်ကြွပ်ကို အားကျနေ၏။

ကျန်တဲ့ လူတွေ ...

ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြ။

ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်နေကြသည် ။

သန့်ရှင်းရေးကိစ္စပြီးလို့ ပြန်တော့ ...

မုန့်ကြွပ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားသည် ။

ဖြတ်လမ်းကနေ အိမ်ကို ပြန်ဖို့ ...

လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲကို အကွေ့ ...

"ဟာ"

မုန့်ကြွပ် လိပ်ပြာလန့်သလို ဖြစ်သွားသည် ။

နက်ပြာရောင်ကားကြီး။

မုန့်ကြွပ် တစ်ချိုးတည်း ပြန်လှည့်အပြေး ...

"ကျွီ"

"ကျွီ"

စက်ဘီးတွေကို ဘရိတ်ကိုယ်စီအုပ်ရင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထိုးရပ်
လာတဲ့ စက်ဘီးနှစ်စီး။

ချစ်နဲ့ အေးကို ...

"တက်စမ်း မုန့်ကြွပ်"

အတော်ပဲ ...

မုန့်ကြွပ် ဝမ်းသာအားရ ခုန်တက်လိုက်သည် ။

"နင် ... နင်"

ပရာဒိုကားကြီး လမ်းသွယ်ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့ပြီ။

မုန့်ကြွပ် ...

ချစ် စက်ဘီးရဲ့ နောက်ကယ်ရီယာပေါ်မှာ ။

"ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့ "

ချစ်ဆိုတဲ့ ကောင် ...

တစ်ယောက်တည်း ပြောရင် ပင့်သက်ချလိုက်တဲ့ အသံ ကြားလိုက်ရ
သည် ။

"နင်တို့ ဘာဖြစ်တာလဲ ချစ်"

"နင့်ကို စိတ်မချလို့ ငါတို့ နှစ်ယောက် လာကြိုတာ"

မုန့်ကြွပ် ဇေဝေဝါ ဖြစ်သွားသည် ။

နင့်ကို စိတ်မချလို့ တဲ့ ...

နောက်ကိုပဲ စက်ဘီးနင်းရင်း ပြန်ပြန်လှည့်ကြည့်နေသည်။

"ဟဲ့ ... ငါက ဘာဖြစ်လို့ အခုမှ နင်တို့ စိတ်မချဖြစ်နေရတာလဲ"

"နင် မသိပါဘူး"

"တီ ... တီ"

"ချစ်ရေ ... တို့ နောက်ကို ပရာဒိုကြီး လိုက်လာနေပြီကွ"

"နင်း ... နင်း ... မြန်မြန်နင်း"

"ဟာ ..."

မုန့်ကြွပ် အထာပေါက်သွားပြီ။

"နင်းထား"

"နင်းထား"

ချစ် နင်းတာ အသားကုန်ပဲ။

အိမ်ရှေ့ကို ပြန်ရောက်တော့ ချစ် မောနေပြီ။

"တက် ... ကိုယ့်အိမ်ပေါ် ကိုယ်ပြန်တက်"

"ဟောဟဲ"

"ဟောဟဲ"

ချစ်နဲ့ အေးကို ...

မုန့်ကြွပ်တို့ ခုံတန်းလျားလေးမှာ နှစ်ယောက်စလုံးဖလက်။

စကား မပြောနိုင်။

မုန့်ကြွပ်က ရေခပ်ပေးတာတောင် နှစ်ယောက်စလုံး ရေမသောက်နိုင်။

"ဟာ"

"သေစမ်း"

နက်ပြာရောင်ပရာဒိုကြီး

ချစ်တို့ လမ်းထဲကို မှ တည့်တည့်ကြီး တန်းဝင်လာသည်။ ။

ချစ် ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့ မရတော့ ...

"မုန့်ကြွပ် ထွက်မလာနဲ့ ၊ အိမ်ထဲဝင်နေစမ်း"

ရယ်ချင်နေတာ မုန့်ကြွပ်

ရပ်ကွက်ထဲမှာ လမ်းသလားနေတဲ့ ပရာဒိုကြီးကိုတွေ့ပြီး မုန့်ကြွပ်ဆီ
ကို သူတို့ ပြေးလာကြတာပဲနေမှာ။ ။

ဘယ်ရမလဲ ...

ဒီကလည်း မုန့်ကြွပ်ပဲ ...

အိမ်ထဲကနေ ချောင်းကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

"တီ"

ကြည့်စမ်း ...

ချစ်တို့ နားမှာ ပရာဒိုကားကြီး ထိုးရပ်သွားပြီ။

အတင့်ရဲ့ လွန်းတဲ့ လူကြီး ...

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လျှောက်လိုက်နေရတာလဲ။

ဟော ...

ချစ်နဲ့ ဘာတွေ ပြောနေပါလိမ့် ...

ချစ်ကို ခေါ်နေပြီ။

ချစ် တစ်ယောက်တည်း ကားနဲ့ လိုက်သွားပြီ။

အေးကို ကျန်ခဲ့သည် ။

မုန့်ကြွပ် ဘာမှ နားမလည်နိုင်တော့။

"ဟဲ့ ... အေးကို"

"ဟင်"

"အဲဒါ ဘယ်က လူကြီးလဲ"

"ချစ်နဲ့ သိတယ်ဟ"

"ဘာ"

"ချစ်နဲ့ ရယ်ရယ်မောမော စကားတွေ ပြောပြီး ချစ်ကို ခေါ်သွားတာပဲ

"

"ဒုက္ခော"

"ငါတောင် မျက်စိလည်သွားပြီ"

"ရောဂါပဲ"

ပရာဒိုကားကြီးနဲ့ ပါသွားတဲ့ ချစ်ကတော့ ...

"ချစ်"

"ဗျာ"

"မင်း ကြိုက်တာမှာ စား၊ ဦး ကျွေးမယ်"

အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲကို ချစ် ရောက်နေသည်။ ။

အဖိုးတန် အစားစာတွေကို ဦးက စပါယ်ရှယ် မှာ ကျွေးနေသည်။ ။

ချစ် မစားချင်။

စားရမှာ လိပ်ပြာမသန့်သလို ခံစားနေရသည်။ ။

"ဦး သတိရလို့ ထွက်လာတာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မုန့်ကြွပ်နဲ့ တော်တော် အဆင်ပြေနေလားဟင်"

ချစ် မျက်နှာပူနေသည်။ ။

စက်ဘီးနဲ့ တင်ခေါ်ပြီး တစ်ချိုးတည်း သုတ်သွားတာကို တွေ့လိုက်
လို့ မေးတာပဲနေမှာ။ ။

"ဒီလိုပဲပေါ့ ဦးရာ"

"သူ ဦးကို လျှာထုတ်ပြတယ်လေ"

"အောင်မယ် "

တွေ့လား

အဲလို ...

ဣန္ဒြေမရတဲ့ မုန့်ကြွပ်။

ဆတ်စလူးမ ...

"ဦး တကယ် ရင်ထဲမှာ ပျော်သွားတယ်၊ ဦး ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ

ဦးကို ခုလို လျှာထုတ်ပြရဲတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဒီတစ်ခါပဲ
တွေ့ဖူးသေးတယ်၊ အဲဒါ မုန့်ကြွပ်ပဲ"

အရှက်ကွဲတာပဲ။

မုန့်ကြွပ်ကို နားရင်းပြေး အုပ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ချစ်ဆီမှ တဖွားဖွား
ပေါ်လာ၏။

အဲဒါ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ...

ပရာဒိုကားကြီးကို သွားရည်ယိုပြီး ဆတ်စလူးခါလိုက်တာပဲနေမှာ ။

မုန့်ကြွပ် ဘယ်လောက်နန့်တယ်ဆိုတာ ...

ချစ် အသိဆုံး ...

"အဲဒါဆို ကျွန်တော် ပြောတာ ဦး ယုံလိုက်တော့ "

"ဘာကိုလဲ"

"ရည်းစားများ တယ် ဆိုတာလေ"

"ဦး ... ယုံပါတယ်"

"မုန့်ကြွပ်ကို မေ့လိုက်စမ်းပါ ဦးရ"

"ဦး ဘာမှ ပြန်မပြော"

စားသောက်ဆိုင် အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်နေသည် ။

"ဦးက မုန့်ကြွပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်
သွားတာ"

"ဗျာ"

ထိုင်ရမလို ၊ ထရမလို ဖြစ်သွားတာ ချစ်။

မုန့်ကြွပ်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်သွားတာတဲ့ ။

ဦးက ချစ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနေပြီ။

"ပထမဆုံး အကြိမ် ချစ်တို့ ရပ်ကွက်ထဲကို ဦးတစ်ယောက်တည်း ကားနဲ့ ဖြတ်လာတုန်းက ဦးကားကို လန့်ပြီး ရှောင်လိုက်ရင်းနဲ့ မုန့်ကြွပ် စီးလာတဲ့ စက်ဘီးက လဲကျသွားတယ်လေ"

"ရော်"

ဒါ

ချစ် လုံးဝ မသိလိုက်တဲ့ ကိစ္စ။

"ဦး ကားကို ရပ်ပြီး သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ပြီး ပြန်ထလာတယ်လေ၊ ဦးက ဦးကြောင့် ဖြစ်ရတာဆိုရင် တောင်းပန်မလို့ ပါ ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ရှက်ပြီး စက်ဘီးနဲ့ တစ်ချိုးတည်း ပြန်ထွက်သွားတယ်၊ ဦးရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ အဲဒီကောင်မလေးကို ဦး ခင်တွယ်သွားသလိုပဲ၊ နောက်ကနေ လိုက်ကြည့်တော့မှ ချစ်နဲ့ လမ်းမှာ ရပ်ပြီး စကားပြောနေတာကို တွေ့လိုက်တယ်လေ"

ဦးက အကြောင်းစုံကို ပြန်ရှင်းပြနေသည် ။

"အဲဒီနေ့ကတည်းက ဦးကို လွမ်းမိုးနေတာ မုန့်ကြွပ်ပဲ"

ချစ် တစ်ကိုယ်တည်း အေးစက်သွား၏။

သည် စကားကို ချစ် မကြားချင်၊ ချစ် ရင်ထဲမှာ လည်း တစ်မျိုးတည်း ဖြစ်နေသည် ။

အလိုလိုနေရင်း သဝန်တွေ တိုနေမိသည် ။

ဒါကိုလည်း ...

ချစ် အခုမှ စသိလာခဲ့ရတာပါ။

"ဦး"

"ပြောကွာ"

"ဦးက ဘာလုပ်တာလဲဟင်"

"ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်"

"ဘာတွေ အရောင်းအဝယ် လုပ်တာလဲ"

"သစ်တွေ "

"ကျွန်း ... ကျွန်း သစ်တွေလား"

"အေး"

ရှယ်ပဲ ...

ပိုက်ဆံ အရမ်းရတဲ့ အလုပ်

အရမ်းထောတဲ့ အလုပ်

ဒါကြောင့်လည်း ချစ်ကို ခေါ် လာပြီ ဒီလို အရမ်းကောင်းတဲ့ စား
သောက်ဆိုင်ကြီးမှာ ကျွေးနိုင်တာပေါ့။

မုန့်ကြွပ်သာဆိုရင် ...

ရေရေလည်လည် ငတ်ကြီးကျမှာ သေချာတယ်။

အိမ်ကိုတောင် ပါဆယ်ဆွဲမဲ့ မုန့်ကြွပ်။

အရှက်လည်း ရှိမှာ မဟုတ်။

"ဦးကို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ထပ်မေးချင်လို့ "

"မေး"

"ဦး စိတ်မဆိုးရဘူးနော်"

"မေးပါကွ၊ ချစ် ကြိုက်တာမေး၊ ဦး ဖြေမယ်"

"ဦးမှာ အိမ်ထောင်ရှိလား"

"ဟင်"

ဦး မျက်နှာ ကွက်ခနဲ တစ်ချက်ညှိုးသွားတာ ချစ် တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ချစ် အရဲစွန့်ပြီး တစ်ခါထပ်ပြောလိုက်၏။

"ကျွန်တော် မေးတာကို ဖြေပါနော် ဦး၊ ကျွန်တော် အရမ်းသိချင်လို့ ပါ"

ဦး ပင့်သက်ချနေ၏။

ပြီးတော့မှ ရီဝေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ချစ်ကို လေးပင်စွာ မော့ကြည့်ရင်း ... ။

"မရှိတော့ပါဘူးကွာ "

"ဗျာ ... မရှိတော့ပါဘူး၊ ဟုတ်လား ဦး၊ မရှိတော့ပါဘူး" ဆိုတော့ အရင်တုန်းက ရှိခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ ဦးရာ၊ ကျွန်တော် ဦး ပြောတာကို သိချင်နေပြီ"

"ဟုတ်တယ် ချစ်၊ ဦးမှာ အရင်ကတော့ ရှိခဲ့တယ်၊ ခုတော့ တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက် ကြပြီဆိုပါတော့ "

ချစ် ဆက်မမေးချင်တော့။

ကျန်တာတွေက ဦးသဲသက်ပိုင်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေ ဖြစ်

သွားပြီ။

ဆက်မေးရင် ချစ် ရိုင်းရာကျသွားတော့မှာ ပေါ့။

"စားလေချစ်"

ဦးကတော့ ဘီယာကို ကြိုက်ပုံရသည် ။

အာလူးကြော်နဲ့ မြည်းနေ၏။

"ဦး"

"ဟေ"

"မုန့်ကြွပ်ကို ဦး စကားမပြောချင်ဘူးလား"

"မပြောချင်ဘူး"

"ဘယ်လို ဦး"

"သူ့ကို အဝေးကပဲ ဦး ငေးကြည့်ချင်တယ်၊ အဲဒီလောက်ဆို ဦး ကျေနပ်ပါပြီ"

ဦးက တစ်မျိုးပဲ ...

မုန့်ကြွပ်နဲ့ စကားမပြောချင်ဘူးတဲ့ ...

ဦး အချစ်က ဘယ်လို အချစ်မျိုးလဲ ...

အဆင့်အတန်းချင်း မတူလို့ မပတ်သက်ချင်တာလားဗျာ။ မုန့်ကြွပ်သာသိရင် အရမ်း အားငယ်သွားမှာ ပဲ။

သူနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး ဆိုတာကိုလေ

"နောက်တစ်ခု ချစ်ကို ဦး ထပ်ပြောလိုက်မယ်၊ ဦးရဲ့ ဘဝဟာ ရင်မခုန်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝ၊ ချစ်သူမဟုတ်တဲ့ မိ

နီးမတစ်ယောက်ကို ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ ဘဝ၊ မင်းကို မရှက်မကြောက် ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် အခုမှ ဦး ရင်ခုန်ခဲ့တာ"

"မုန့်ကြွပ်ကြောင့်လားဟင် ဦး"

ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ခေါင်းညိတ်ပြနေတဲ့ ဦးကို ချစ် ဆက်ပြီး မကြည့်ရဲတော့ပါ။

ချစ်ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ခုန်သွားခဲ့ရပြီ။

မုန့်ကြွပ် ... ။

ကိုးတန်းနှစ်ကတည်းက စိုပြည်လှပလာခဲ့တာပါ။

တောင့်တောင့်လေး ...

နှုတ်ခမ်းလေးတွေက စိုစိုရဲရဲကလေး ...

လက်ချောင်းကလေးတွေဆို နုအိသွယ်လျနေ၏။

လူက ...

ကလေးစိတ် မကုန်သေးလို့

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သွားရဲလာရဲ ဖြစ်နေလို့ ။

"ချစ်"

"ဗျာ"

"ဦး ရင်ထဲကို ပထမဆုံး ရောက်လာရတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မုန့်ကြွပ်ပဲ ၊ ဒါပေမဲ့ ..."

"ဘာဖြစ်လဲ ဦး ၊ ဆက်ပြောလေ"

"နောက်နေ့ကစပြီး ချစ်တို့ ရပ်ကွက်ထဲကို ဦး မလာတော့ပါဘူး"

ဦး ခေါင်းငုံ့၍ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"မုန့်ကြွပ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဦး ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် သတိရနေမှာ ပါ"

"ဦးရယ်"

ချစ် စိတ်ထဲက ဦးကို သနားသွားသလိုပင်။

ဦး ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ခံစားနားလည်သွားလို့ သာ ခုလို ဆုံးဖြတ် လိုက်တာ နေမှာ ပေါ့။

ကြေကွဲနေတဲ့ ဦး ...

ရီဝေနေတဲ့ ဦး ...

စားပွဲမျက်နှာလေးကိုပဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

ချစ်ကိုလည်း နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့။

"ဝအောင်စားနော် ချစ်"

"ဟုတ်"

ချစ် စားလိုက်ပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ...

မှာ ထားတာတွေက များ လွန်းတော့ ချစ် တစ်ယောက်တည်း စားလို့ မကုန်။

"ဦး မလာတော့ဘူးနော် ချစ်"

"ဗျာ"

ဦး ...

သည် စကားကိုပဲ ထပ်ပြောနေ၏။

ချစ်ကို ပြန်လိုက်ပို့ပြီး ရပ်ကွက်ထဲကနေ ကားကို ဝေါခနဲ ပြန်မောင်းထွက်သွားသည် ။

ချစ်ကို မအိပ်သေးဘဲ ထိုင်စောင့်နေတာ မုန့်ကြွပ်။

"ချစ်"

"ဟင်"

"အဲဒါ ဘယ်သူလဲ"

မုန့်ကြွပ် အသည်းအသန် လာမေးနေပြီ။

မုန့်ကြွပ်တို့ အိမ်ရှေ့ ...

စွယ်တော်ပင်လေးအောက်က ခုံတန်းလျားလေးမှာ ...

"နင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဟာ"

"နင် မလိမ်နဲ့ နော် ချစ်၊ နင် ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြော"

"ငါ့ကို ခင်လို့ "

"မဖြစ်နိုင်ဘူး"

မုန့်ကြွပ်တို့ က လည်ပြီးသား။

မုန့်ကြွပ်ကို ငမ်းချင်းလို့ လျှောက်လိုက်နေတဲ့ လူ။

ဟွန်း ...

သိတာပေါ့။

ချစ်မှာ ပရာဒိုနဲ့ လာခေါ်တဲ့ အသိမိတ်ဆွေမှ မရှိတာ။

မုန့်ကြွပ်အကြောင်းတွေ သိချင်လို့ ချစ်ကို လာခေါ်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

"ပြောလေ ချစ်"

"ငါ ဘာပြောရမှာ လဲဟင်"

"ပရာဒို ကားပေါ်က လူကြီးအကြောင်း "

"နင် မသိချင်နဲ့ "

"ချစ်နော် ငါ မသိဘူး အောက်မေ့နေလို့ လား၊ စောစောကပဲ လမ်းထဲက မြဲမြဲစိုး လာသွားတယ်၊ နင့်ကို ဟိုတစ်နေ့က ကားဂိတ်မှာ အဲဒီကားကြီးနဲ့ လာခေါ်သွားတယ်တဲ့ ၊ သူ သေသေချာချာ တွေ့လိုက်တယ်တဲ့ "

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကို ခင်လို့ ၊ မြို့ထဲကို လိုက်ပို့တာ"

မုန့်ကြွပ် မကျေနပ်။

"မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ"

"ဟုတ်ပါတယ်ဆို"

" မဟုတ်ဘူး ၊ နင် ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်တယ်"

" မဟုတ်ဘူး "

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက် သူများ တွေ အိပ်ချိန်ရောက်မှ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ"

မုန့်ကြွပ်တို့ အမေ ...

ကြီးကြီးစံ ...

အိမ်ထဲကနေ အိမ်ပြင်သို့ လှမ်းအော်နေ၏။

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီး၊ ဒီမှာ မုန့်ကြွပ် ကျွန်တော့်ကို ပြဿနာ လာရှာနေလို့ "

"ဟဲ့ ... မုန့်ကြွပ် ... နင် ခုထိ မအိပ်သေးဘူးလား"

"အိပ်မယ် ... အိပ်မယ် ၊ ခဏလေး"

"ပြောရင်လည်း တိုးတိုးပြော၊ ဒီမှာ ညည်းဖေကြီး ခေါင်းကိုက်နေလို့ "

မုန့်ကြွပ် ...

သူ့ဖေကြီးကိုတော့ လန့်သည် ။

လေးလေးမိုးက ခုထိ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို တုတ်နဲ့ လိုက်လိုက် ရိုက်နေတုန်း။

လမ်းထဲမှာ ...

အသံပြကြီးနဲ့ ခုနစ်အိမ်ကြား၊ ရှစ်အိမ်ကြား အော်ငိုနေရင် သွားမ မေးနဲ့ ...

အဲဒါ မုန့်ကြွပ်ပဲ ...

"မုန့်ကြွပ်"

"ဘာလဲဟင်"

"နင့်ကို ငါ စကားတစ်ခွန်း ပြောမယ်"

"ပြော"

"နင် ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး"

"ဘာ"

"ဒီနေ့ကစပြီး ကုန်သွယ်တာနဲ့ နေတော့"

"ချစ်"

မလစ်နဲ့ လစ်တာနဲ့ ဆရာကြီးလုပ်ပြီ။

အဲဒါ ကို မုန့်ကြွပ်ကလည်း မကြိုက်။

"ငါ သိတယ် ချစ်၊ နင် ဆရာ မလုပ်နဲ့ "

"ငါ စေတနာနဲ့ ပြောတာ၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်အောင် နေ "

"ဟဲ့ ... ငါက အခု ဘယ်လိုနေလို့ လဲ"

"တွေ့တဲ့ လူကို လျှာထုတ်မပြနဲ့ "

"ဘယ်လို "

မုန့်ကြွပ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည် ။

ပြီးတော့ သတိရသွားပြီ။

"ဟား ... ဟား ငါသိပြီ ချစ်၊ အခုရက်ထဲမှာ ငါ လျှာထုတ်ပြပြီး ဗရတ်ကျလိုက်တာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့အောက်မေ့လို့ လဲ၊ ပရာဒိုကားပေါ်က လူကြီး၊ ပြော ... ပြော ... နင့်ကို အဲဒီလူကြီးက ငါ့အကြောင်းတွေ ပြောလိုက်ပြီပေါ့လေ"

ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်တဲ့ မုန့်ကြွပ်။

ချစ်ပြောတာကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည် ။

"နင် ဘာဖြစ်လို့ သွားပြီး လျှာထုတ်ပြလဲ"

"ဟဲ ... ဟဲ အဲဒီကားကြီးကို လျှောက်စီးချင်လို့ ၊ အရမ်းဇိမ်ကျမှာ ပဲ နော် ချစ်။ နင်ကတော့ အရမ်းကံကောင်းတယ်၊ ဘယ်သူမှ မစီးဘူးသေး တဲ့ ကားကြီးကို နင်စီးရတာ နှစ်ခါရှိသွားပြီ"

"တိတ်စမ်း"

ချစ် ဒေါပွပွနဲ့ အော်ပစ်လိုက်သည် ။

"နင် ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ အဲဒီလူကြီးက တစ်ခုလ ပ်၊ မိန်းမနဲ့ ကွဲထားတယ်၊ နားလည်လား"

ချစ် ပိတ်ပြောပစ်လိုက်သည် ။

"ဟုတ်လား"

မျက်နှာလေး ငယ်သွားတာ မုန့်ကြွပ်။

ချစ်ကိုလည်း အထွန့်မတက်ရဲတော့။

"ပရာဒိုကား အကောင်းစားကြီးကို မြင်လိုက်ရုံနဲ့ နန့်နန့်တက်လိုက် စီးချင်တဲ့ နင့်စိတ်ဓာတ်ကို ဒီနေ့ကစပြီးပြင်၊ မပြင်ရင် နင်တစ်နေ့ ဒုက္ခ ရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီကျမှ ဒူးနဲ့ မျက်ရည် သုတ်နေရလိမ့်မယ်၊ ဘာအော က်မေ့နေလဲ၊ လောကကြီးထဲမှာ ဂုဏ်ပကာသနမက်လို့ ဘဝပျက်သွားရ တဲ့ မိန်းကလေး အများကြီး၊ အဲဒီထဲမှာ နင် ပါမသွားပါစေနဲ့ ငါဆုတောင်းတယ်၊ ကဲ ... ငါသွားတော့မယ်"

စွယ်တော်ပင်လေးအောက်မှာ အတွေးပေါင်းစုံနဲ့ ကျန်ခဲ့ရတာ မုန့်ကြွ ပ်။

လောကကြီးထဲမှာ ...

ဂုဏ်ပကာသနမက်လို့ ဘဝပျက်သွားရတဲ့ မိန်းကလေးတွေ

အများကြီးတဲ့ ။

မုန့်ကြွပ်ကတော့ ...

ချစ်ဆိုတဲ့ ကောင်စုတ် ပြောတာကို မယုံပါဘူး။

ဟိုဘက်လမ်းက မချယ်ရီဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဆင်းရဲတဲ့ သူရည်းစားကို ဖြတ်ပြီး ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးက
လာတောင်းလို့ လက်ခံလိုက်တာ။

ဟော ...

အခုကြည့်စမ်း ...

တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ ဟမ်းဖုန်းနဲ့ ...

ဘယ်လောက် ဇိမ်ကျလဲ ...

နဂိုက သူ့မိဘတွေနေတဲ့ အိမ်စုတ်ကိုတောင် တစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ်
လေး ပြန်ဆောက်ပေးလိုက် သေးတယ်။

ကဲ ...

အဲဒါ ...

ဂုဏ်ပကာသနမက်တိုင်း ဘဝပျက်ရမှာ လား ...

အရေးကြီးတာက ကံပဲ။

လုပ်မနေနဲ့ ...

နင့်အတွေးအခေါ်တွေ နိုင်တီးဂြိုင်းတီးမှာ ကျန်နေခဲ့ပြီ။

လူကြီး ...

ဒီတစ်ခါ ရပ်ကွက်ထဲကို လာမှ မျက်စိပါ မှီ တ်ပြလိုက်ဦးမယ်။

သိတယ်မို့လား ...

နာမည်ကိုက မုန့်ကြွပ်တဲ့ ... ။
